

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Ondřeje Sekvarda v právní věci žalobce: **M. G.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. T. Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2017, č. j. KUZL-28113/2016, sp. zn. KUSP-28113/2016/DOP/Mu, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně z 10. 12. 2018, č. j. 41 A 17/2017 - 84,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně z 10. 12. 2018, č. j. 41 A 17/2017 - 84, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2017, č. j. KUZL-28113/2016, sp. zn. KUSP-28113/2016/DOP/Mu, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto orgánu k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 27 374,50 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozsudkem Krajského soudu v Brně označeným v záhlaví byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště z 15. 3. 2016, č. j. MUUH-

DSA/333/2016/PrchJ (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 3500 Kč za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit 28. 11. 2015 v 03:48 hod na silnici I/55 mezi obcemi Huštěnovice a Staré Město u Jakubského potoka v místě dle souřadnic GPS:017°27'18.582"E, 49°06'00.102"N, tím, že ve směru na obec Huštěnovice řídil osobní motorové vozidlo Volkswagen Sharan RZ X nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgány Policie ČR Uherské Hradiště naměřena rychlost jízdy 140 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 % mu tedy byla jeho nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 135 km/hod. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou obecnou úpravou pro jízdu mimo obec na 90 km/h tak překročil nejméně o 45 km/h. Tím porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, a tak se z nedbalosti dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kterého se dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. Dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení. Správní orgán prvního stupně vyšel ve svém rozhodnutí ze spisové dokumentace, zejména pak podkladů Policie České republiky v podobě oznámení o přestupku, záznamu o něm, ověřovacího listu měřicího zařízení, úředního záznamu o provedení měření. Pokutu uložil s ohledem na vysokou závažnost přestupku, kdy mohlo dojít snadno k újmě na zdraví či majetku. Nedbalost pak shledal vědomou, neboť řidič měl vědět, že jede na úseku s povolenou rychlostí 90 km/h. Přestupek byl spáchán konáním a veřejně. Přihlédl k osobě pachatele, zejména hodnotě rychlosti, evidenční kartě řidiče, kde nebyl v posledních třech letech záznam o obdobném přestupku. Žalovaný se s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ztotožnil, ve vztahu k výši pokuty uvedl, že závažnost skutku byla hodnocena adekvátně, stejně jako dosavadní chování řidiče. K přestupku se žalobce nedoznal a měl pět záznamů v evidenční kartě, poslední nicméně z roku 2010.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[2] Krajský soud napadeným rozsudkem žalobu zamítl, neboť podle jeho názoru správní orgány obou stupňů dospěly ke správným závěrům. K uložené pokutě soud uvedl, že odvolací orgán ve svém rozhodnutí již nepřihlížel při uložení pokuty k okolnostem dříve přičítaným k tíži žalobce dvakrát, jakkoli jinak tuto vadu předchozího rozhodnutí nenapravit, správní orgán prvního stupně však přihlédl i k jiným skutečnostem. Dřívější absenci konkrétní klasifikace polehčujících a přitěžujících okolností částečně napravit právě odvolací orgán. Pokuta pak byla dle napadeného rozsudku odpovídající okolnostem případu. Vědomou nedbalost správní orgány dovodily řádně z okolností případu, a to i pro absenci tvrzení ze strany žalobce o jiné formě zavinění. Žalobcem zmíněná spekulace správního orgánu o výskytu cyklistů na komunikaci v nočních hodinách pak nebyla stěžejní, zvěř se na ní vyskytovat mohla. Správní orgány rovněž mohou při ukládání sankcí za správní delikty přihlídnout k již zahlazeným přestupkům pro účely posouzení pachatele jako osoby mající sklony k páčání protiprávních jednání. Zrušení rozhodnutí žalovaného z důvodu chyb v odůvodnění by bylo zbytečným formalismem, neboť sankce nevykazuje prvky svévole.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

pokračování

[3] V kasační stížnosti proti shora specifikovanému rozsudku žalobce (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že uložená pokuta je nezákonná, neboť neodpovídá závažnosti skutku. V úvahu byl brán možný pohyb cyklistů, ačkoli na místě žádný nebyl a s ohledem na denní a roční dobu byl jejich výskyt prakticky vyloučen. Žalovaným též nebyly vypořádány všechny námitky k výši sankce, a jde tedy o rozhodnutí nepřezkoumatelné. Byly hodnoceny pouze znaky skutkové podstaty, jež byly stěžovateli přičteny k tíži dvakrát – spáchání přestupku na veřejně přístupném místě, aktivním jednáním. Nedbalost též nebyla prokazována, pominut byl institut zahlazení. Soud však dospěl k závěru, že i tak uložená pokuta ob stojí s přihlédnutím k dalším okolnostem, jež nebyly zohledněny nezákonně, když ty nezákonně zohledněné neměly být pro správní orgán stěžejní. To je však nesprávným posouzením právní otázky (§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“]. To, jaká okolnost přispěla k uložení pokuty a jakou měrou či jaká okolnost byla pro správní orgán stěžejní, není z rozhodnutí správních orgánů zřejmé, proč takovou absenci úvahy nemohl nahradit soud vlastním uvážením.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž dospěl k závěru, že tomu tak je. Současně je z týchž důvodů podřazených nicméně stěžovatelem pod jiné zákonné ustanovení důvodná též kasační stížnost.

[7] K tomu, aby bylo možné přezkoumat napadené rozhodnutí soudu, je třeba, aby přezkoumatelné bylo. Při posuzování nepřezkoumatelnosti soud zkoumá, zda z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 225/2008, sv. 51), konstatoval, že: *„Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny“*. Dále např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52 (dostupný na www.nssoud.cz), plyne že *„není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska*

účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby“. V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 (publ. pod č. 134/2004 Sb. NSS), Nejvyšší správní soud konstatoval, že „nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny“.

[8] Stejná kritéria jako právě uvedená pak platí i pro přezkum rozhodnutí správního orgánu. Pokud tedy takové rozhodnutí obsahuje nedostatky, díky nimž z něho nelze zjistit, jaká skutková zjištění učinil a o jaká opřel svoje rozhodnutí, případně jsou tato zjištění rozporná, jedná se i zde o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V tomto směru je na místě zmínit závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74 (publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS), že „z rozhodnutí odvolacího správního orgánu musí vyplývat nejen to, jak tento správní orgán naložil s odvolacími důvody, ale musí z něj i dostatečně srozumitelně vyplývat skutkový a právní závěr, na jehož základě bylo přezkoumávané rozhodnutí vydáno. Odvolací správní orgán je tedy povinen ve svém rozhodnutí objasnit rozhodující skutkové okolnosti projednávané věci a vymezit právní rámec (právní normy), v jehož mezích byl skutkový stav posuzován, a teprve po té je povinen řádně se vypořádat s odvolacími námitkami“.

[9] Napadený rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, neboť i jím přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu se vyznačuje stejnou vadou. Stěžovateli byla za spáchaný přestupek uložena sankce ve výši 3500 Kč, tj. ve spodní polovině zákonného rozpětí. Správní orgán prvního stupně při ukládání sankce zohlednil blíže neodůvodněnou vysokou závažnost přestupku, to, že nedošlo ke zranění osob, přestože k němu mohlo dojít, pokud by se na místě nacházeli cyklisté či by vběhla do cesty zvěř. Skutek byl spáchán konáním na místě veřejně přístupném a zavinění shledal ve formě vědomé nedbalosti, neboť žalobce měl vědět, že jede po úseku se stanovenou maximální povolenou rychlostí, přesto ji překročil. Zjistil, že v evidenční kartě řidiče má pět přestupků, v posledních třech letech ale žádný za překročení povolené rychlosti. Přihlédl k osobě pachatele, zejména hodnotě překročení rychlosti a dále k evidenční kartě řidiče. Žalovaný závěr správního orgánu prvního stupně potvrdil, když uvedl, že správní orgán prvního stupně v neprospěch žalobce hodnotil překročení rychlosti, což je pro ohrožení zájmu chráněného zákonem bezohlednou ignorací pravidel silničního provozu, když sankce odráží fakt, že se žalobce k činu nedoznal a má celkem pět záznamů o přestupku. Ve prospěch byla posouzena okolnost, že se obdobného přestupku nedopustil v posledních třech letech.

[10] Přezkoumatelné rozhodnutí o uložení sankce za přestupek musí odpovídat hlediskům obsaženým v § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (nyní podle § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), dle něhož „při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohytkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.“ Z uvedeného výčtu je zřejmé, čím se musí

pokračování

správní orgán zabývat, aby bylo možné posléze jeho závěry přezkoumat. Zároveň musí být v rozhodnutí uvedeno, které okolnosti byly vzaty v úvahu a jaký význam ta která skutečnost měla pro určení druhu a výměry sankce.

[11] Stěžovateli byla uložena sankce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, podle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nelze explicitně dovodit, jaké okolnosti byly brány v úvahu jako přitěžující či polehčující, lze na to pouze usuzovat, a to ještě pouze u některých ze zmíněných skutečností, např. že stěžovatel nebyl v posledních třech letech postižen za obdobný přestupek. Jinak z rozhodnutí lze dovodit pouze způsob spáchání přestupku na místě veřejně přístupném a konáním a ve vztahu k zavinění pak zmínku o tom, že by žalobce měl vědět o stanovení rychlosti v daném úseku. Z hlediska způsobu spáchání a místa, kde se tak stalo, tak byly vzaty v úvahu skutečnosti, jež jsou pojmovými znaky skutkové podstaty přestupku, neboť jinak než konáním a na místě veřejně přístupném se dopustit tohoto přestupku nelze. Došlo tedy k dvojímu přičítání stejné okolnosti, jednou pro účely zjištění formálních znaků skutkové podstaty, jednou pro účely stanovení druhu a výměry sankce. Takový postup je vyloučen.

[12] Při zvažování výše pokuty lze vycházet z různých kvantitativních a kvalitativních aspektů, následků či závažnosti, jimiž se deliktní jednání projevovalo, nikoli z protiprávnosti jednání jako takového (např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, č. j. 29 Ca 211/2006 - 34, publ. pod č. 1728/2008 Sb. NSS). K tomu lze pouze podotknout, že správní orgán prvního stupně rovněž hodnotil potencialitu vzniku následku v podobě újmy na zdraví či majetku, opomněl však, že se primárně jedná o přestupek ohrožovací, kdy právě potencialita újmy je též znakem skutkové podstaty, vznik následku by pak mohl být přitěžující okolností, a to v závislosti na rozsahu takového následku. Těžko pak za relevantní považovat úvahu o tom, že k následku nedošlo, ale mohlo dojít, a tímto pohledem posuzovat konkrétní závažnost spáchaného přestupku.

[13] K uvedeným námitkám žalobce pak pouze dílčím způsobem přihlížel žalovaný, když se k otázce dvojího přičítání vůbec nevyjádřil a pouze u některých skutečností napravil chybějící zmínku o tom, zda šlo o okolnost polehčující, či přitěžující. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tak nelze považovat za dostatečná a přesvědčivá, pokud jde o stanovení výše sankce. Vada, k níž došlo především na prvním stupni, nebyla dostatečným způsobem napravena ani v řízení odvolacím. Rozhodnutí odvolacího orgánu je tak v části odůvodňující výši sankce nepřezkoumatelné. Tím, že krajský soud toto rozhodnutí přezkoumal a potvrdil je jako zákonné, nemůže napadený rozsudek rovněž obstát. Vadou rozsudku je jednak jeho nepřezkoumatelnost, protože soud sám své úvahy podrobnějším způsobem neodůvodnil, neboť z odůvodnění např. není patrné, proč některé úvahy správních orgánů nebyly podle jeho názoru stěžejní a z tohoto důvodu pak nebyla důvodnou ani argumentace stěžovatele (bod 53 napadeného rozsudku). Na druhé straně soud svým postupem naplnil i kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť nesprávně posoudil právní otázku přezkoumatelnosti správního rozhodnutí. Za zcela nelogický lze označit závěr krajského soudu, který na jednu stranu akceptuje (důvodnou) námitku stěžovatele, že byl porušen zákaz dvojího přičítání, na druhou stranu pak sdělí, že

k daným okolnostem odvolací orgán nepřihlížel. Takový závěr rovněž z rozhodnutí žalovaného učinit nelze, žalovaný se k tomu prostě nevyjádřil a v podstatě nevyčerpal ani námitku uvedenou v odvolání. Mlčení nelze považovat za vyjádření nesouhlasu odvolacího orgánu se závěry správního orgánu prvního stupně. Za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů pak lze označit i závěr soudu o tom, že i tak bylo přihlédnuto k jiným skutečnostem.

[14] Lze samozřejmě souhlasit se závěry, na něž poukazuje soud, cituje-li rozsudek zdejšího soudu z 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, dle něhož je správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena a podrobit přezkumu ji lze potud, překročil-li správní orgán meze správního uvážení, vybočil-li z nich či je zneužil. Sám krajský soud však nerespektoval i další závěr stejného rozhodnutí, že není v pravomoci soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské.

[15] Omezeným rozsahem přezkumu správního uvážení nelze argumentovat tam, kde nejsou z rozhodnutí správních orgánů patrná kritéria, jimiž byl daný orgán při uvážení veden, a jakou váhu jim ve svých závěrech přiznal. Nelze se tak ztotožnit s tím, že nepřezkoumatelnost úvah o uložení pokuty v konkrétní výměře "oceněná" zrušením je zbytečným formalismem, je naopak povinností soudu. To, že pokuta byla uložena v rámci zákonem stanovené sazby, ještě nic nevypovídá o tom, že k tomuto uložení byly naplněny všechny důvody a správní orgán respektoval všechny rozhodné skutečnosti. I pokuta uložená v zákonné sazbě může být svévolná, pokud nereflektuje všechny individuální okolnosti případu.

[16] Kromě uvedených okolností pak je třeba zmínit i poměrně neodůvodněný závěr o formě zavinění stěžovatele. Byla-li správním orgánem prvního stupně zmíněna vědomá nedbalost, neboť měl znát pravidla, nedá se z toho učinit závěr o tom, že by se mělo jednat o nedbalost vědomou. Úvaha nasvědčuje spíše nedbalosti nevědomé, jejímž znakem bylo v rozhodné době podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, že o porušení či ohrožení zákonem chráněného zájmu vědět měl či mohl. Úvaha správního orgánu prvního stupně nijak nekorigovaná odvolacím orgánem ani soudem je tedy vnitřně rozporná, a tím nesrozumitelná. Pouštěl-li se již soud do úvah o formě zavinění, pak je na místě podotknout, s ohledem na již dřívější pochybení stěžovatele, že nebyla vyloučena ani forma úmyslného zavinění.

[17] Nejvyšší správní soud, aby posoudil námitku stěžovatele v celé šíři, uvádí, že při hodnocení osobnosti řidiče lze přihlédnout též k dřívějším přestupkům. Podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 3. května 2013, č. j. 60 A 1/2013 - 49 (publ. pod č. 2912/2013 Sb. NSS), platí, že „*Správním orgánům ... nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlédly při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem*“.

V. Závěr

pokračování

[18] S ohledem na shora uvedenou argumentaci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, proto jej zrušil. Důvody, pro něž tak učinil, zde byly již v průběhu řízení před krajským soudem, proto nyní zrušil i rozhodnutí žalovaného, jemuž se věc vrací k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 a 2 písm. a) s. ř. s.). V dalším řízení bude žalovaný vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu a bude povinen odůvodnit uložený druh a výměru pokuty srozumitelně a přezkoumatelným způsobem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[19] O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto ve shodě s ustanovením § 120 s. ř. s. ve spojení s § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce měl ve věci úspěch. Náklady žalobce jsou tvořeny soudním poplatkem za správní žalobu ve výši 3000 Kč a za kasační stížnost 5000 Kč, dále úkony právní služby v podobě přípravy a převzetí zastoupení, podání správní žaloby, účasti u jednání z 28. 3. 2017, vyjádření se stěžovatele ke kasační stížnosti žalovaného v předchozí fázi řízení, podání kasační stížnosti ve výši 3100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), paušální odměnou za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu ve výši 300 Kč/úkon podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu v celkové výši 1500 Kč. Součástí náhrady jsou též cestovní výdaje zástupce žalobce k jednání krajského soudu ze sídla kanceláře na trase Praha – Brno a zpět o délce 416 km s paušální náhradou za ujeté kilometry v sazbě 4 Kč/km podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 463/2017 Sb. o celkové výši 1664 Kč a dále náhrada za pohonné hmoty v sazbě 30,50 Kč/l podle § 4 písm. a) téže vyhlášky v celkové výši 710,50 Kč za cestu vozidlem reg. zn. X o průměrné spotřebě 5,6 l/benzinu/100 km. Celková výše náhrady, již je žalovaný povinen žalobci k rukám jeho zástupce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), zaplatit, činí 27 374,50 Kč, a to ve lhůtě podle § 64 s. ř. s. a § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu